

TARI ISTVÁN*

Mária nevére

B. B. nótájára

Még a zsúfolt kis kert zivatarból is kelt
tömérdek békácskája
Se ugrál annyira, melyben nincsen hiba,
lépéseid zajára,
Mint jól megázott föld fölött tobzódó zöld
ágyán szívem, a párna.

Áradozom halkan: te legyél a paplan
testemet betakaró
Pajkos melegsége. És ne legyen vége
annak, ami csuda jó!
Hullámszásod háza kígyózó ciráda
fodrain úszó hajó.

Ringatása fölkavar, levegőm mily hamar
elfogy kebleid között!
Mégis oly boldogan fuldoklom, mert rohan
a gyönyörbe öltözött
Óra, s nem kérdezi, van-e örömteli,
üdvözült hajótörött?

Integet már neki a nyüzsgő tengeri
herkentyűk sokasága,
Elragadná őt a sötétség-amőba
és a magasság sárga
Szája. Örvény-táncok öléből kiáltok
a szörnyek morgására.

Allelujás lázak zúgó áramának
habjain hanykolódom,
Isteni szerelem! Te teszed ezt velem:
nehéz vagy, mint az ólom,
Mely leránt és röptet; szívárványos szöglet,
szemzug rejt. Vagy golyónyom.

* *Vitézlő Nemes Balassa Bálint Uramhoz!*

*Erősen nagy a kísértés bennem, hogy beszámoljak
vitézlő Balassa Uramnak Istentől áldott költő utódja
kiérdemelt jutalmáról, ama alvégi Tari István gyalogvitéz
fegyverrel történt ellátmányozásáról. Első ő a
dalszerzésben ama szorongatott lentiségben, bizony
felkapjuk a fejünket, ha ő dalzani kezd. Egykoron Kinizsi
vitézlő urunk magát a ráczot kapta a fogai közé – vagy
lófarkos török volt-e igazából? Végére is pogány-
pogány, egyre megy –, úgy perdült táncra nagy
vigasztágra adva a fejét. Halovány utódja, nemes Tari*

*ifjú száját csak a fertelmes szidalmak illetik, de azokat
olyan ügyesen csűri-csavarja, hogy megédesíti az
álminkat is. Ha ő dalba kezd, az asszonyok megtörik
a kezüket a kötényükbe, fátyolos lesz a tekintetük, és
olyankor nagyon kegyesek a szerelemben – már ezért
is jó nekünk, hogy elismerésre érdemesült a dalmokunk.
Egy ölelésért kipöngeti ő a húrjain a legrafináltabb
asklepyadesi zöngeményt is, jó reá odafigyelni. Lantja
a keruboké – hanem hát az a kard! Az bizony nagyon
aggaszt bennünket! Szertelenségé-
ben megbotlik a mi vitézünk általa, s a végén még
összeaprija magát! Nem szokott az szablyához, alvidéki
hintalova is fűccfából volt neki! Vitézlő Balassa Uram,
erősen aggódunk megnemesedett Tari apródunk
egészségeért, eddig csak azért, mert a dohánytól
fertelmesen köhög, im mostantól már a botlásoktól és
féltenünk kell, merthogy bele találna dőlni ama fertelmes
szablyába, s a végén még kár esnék aggkorba hajló
testében, megrikatván ezzel a szerelemre oly odaadóan
hajló asszonyainkat. Nekünk Ó addig jó, amíg dalol, óvja
hát őt Istenünk mindenféle szerencsétlenségtől, balsors
hozta megpróbáltatástul és a vérmérgezésétül! Téntás
lúdtollamat elösméressel lengetem meg előtte, Mákferi
Az Úrnak 2009. esztendejében Gyertyaszentelőre
fordulván az időben (január 20.)*

*Mák Ferenc jókívánásaihoz csatlakozik a
szerkesztőség is.*

Dormán László fotója

**2009. február 14-én Budapesten Tari István
a Balassi Emlékkard átvétele után**